

[Traberg Smidt]

derne ensidigt dominerer i lavtlønsområderne, har vi ikke den reelle ligestilling. Derfor er der snarere tale om, at der er en symptombeskrivelse i det, som arbejdsministeren så bedårende udtrykte i TV-Avisen.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg ville ikke bruge udtrykket bedårende, det vil jeg lade hr. Traberg Smidt om, men jeg synes, det var en dårende udtalelse, men det betyder noget ganske andet, og det er jo i overensstemmelse med forretningsordenen i hvert fald at sige det. Nu har vi andre sloges i årevis for, at netop disse områder skulle blive opprioriteret, og jeg skal da hilse og sige, at jeg da ikke har spor imod, at der kommer mænd ind i det område. Jeg ønsker faktisk, at mænd og kvinder skal stå lige, i lige antal på alle arbejdspladser og på alle områder. Så lad nu være med at lægge det i det. Men det, jeg oplever som karakteristisk, er, at når man skal forfølge et mål, som er, at nu skal mænd også ind dér, først da begynder man at se på lønnen, mens vi andre har råbt og skreget i årevis op om, at de lønninger var for lave i dette område. Men nuvel, kan vi ikke få det igennem på den ene måde, får vi det nu igennem på den anden måde; men jeg synes, det er lidt karakteristisk at opleve, at det først er, når der skal tages hensyn til mænd, at der kan ske noget på området.

Glistrup (FP):

Overensstemmende med, hvad forholdet har været siden 4. december 1973 og vil være de næste 200 år, vil Fremskridtspartiet behandle dette forslag ud fra rent saglige kriterier. Det betyder altså, at vi må sige nej til arbejdsministerens forslag, uanset at vi fra sidste uge har den erfaring, at arbejdsministeren så misbruger sit mediemonopol til at fare ud med en bunke usandfærdige historier, hvor vi ikke kan berigtige og sige, hvad sandheden er, fordi ingen vil optage, hvad Fremskridtspartiet mener i nogen medier. Derfor ved vi altså, at det at sige nej til et arbejdsministerielt forslag betyder, at vi bliver udsat for denne overstrømmende mængde af urigtige ukvemsordsoverfald, som vi blev i sidste uge. Men vi går imod alligevel.

Nu har dette forslag den samme ulempe, som næsten alle arbejdsministerielle forslag har haft i de sidste 15 år, og det er, at man forener

en lang række vidt forskellige spørgsmål, som man skal tage stilling til under ét – forhold, der ikke har noget med hinanden at gøre. I dette tilfælde er det dog kun fem spørgsmål, og da vi siger nej til alle fem, er det meget let at foretage slutafvejningen, nemlig at vi så også siger nej ved tredje behandling.

Det første er, at man vil skabe noget mere kvindearbejdsløshed, nemlig ved at gennemføre en forlængelse fra 26 uger til 39 uger. Det siger sig selv, at folk alt andet lige så siger: Jamen så ansætter vi nogle færre kvinder, fordi det medfører nogle ekstra omkostninger, noget ekstra bøvvl og noget ekstra besvær, flere sager, fordi det er mere fristende at anlægge sag, som vi kender det fra Amerikas juryssystem. Jo højere erstatningerne bliver, jo flere kommer rendende og spiller på rouletten for at redde en sag, og når det rygtes, siger man selvfølgelig: Vi vil ikke oprette stillinger, og vi vil i hvert fald ikke have kvinder. Bevares, det er selvfølgelig ikke sådan, at alle kvinder bliver arbejdsløse, fordi det bliver 39 uger i stedet for 26 uger, men det trækker altså bare i den retning, og det er jo på et fuldstændig usagligt grundlag.

Selvfølgelig skal den dame, der har fået den løn, hun har aftalt, ikke kunne kræve én øre i erstatning; arbejdsgiveren har opfyldt og betalt hende det, han har lovet at betale hende. Punktum finale.

Det næste er, at man vil styrke Ligestillingsrådet. Når arbejdsministeren engang får tid til at læse dette efterårs bogsæsons bestseller, Fremskridtspartiets sparekatalog, og kommer frem til den fjerdesidste side, vil han i fortegnelsen over disse hundredvis af institutioner, der skal nedlægges, og hvor der er eksempler på 30-40-50-60 stykker, se, at Ligestillingsrådet indgår deri. Og når Ligestillingsrådet bør nedlægges som værende pjat og papir og fuldstændig overflødig og meningsløst tidsspilde – for det er det, Ligestillingsrådet er og hele tiden har været – så skal det selvfølgelig ikke styrkes.

Det tredje er, at man vil pålægge nogle arbejdsgivere at betale for, at der skal laves nogle flere statistikindberetninger, hvor man kan flytte papir fra den ene bunke til den anden i stedet for at lave noget produktivt. Vi har alt for meget papirpjatteri i Danmark; det er ikke meningen, vi skal have mere af det.

Det fjerde er, at man siger: Nu skal man give bøder. Jamen alt for meget er kriminaliseret i